

РЕШЕНИЕ

№ 2700

гр. София, 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1753** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Е. К., гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат Е. С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, кантора 243 срещу отказ от 24.01.2023 г. за издаване на виза тип „D“, на завеждащ консулската служба при посолството на Република България [населено място], Руската Федерация.

В жалбата и в направените уточнения се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, независимо от факта, че получава минимална пенсия, същата може да разчита на средства от дъщеря ѝ, която работи в чужбина и разполага със значителни доходи. В тази връзка се сочи, че административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства. Релевирани са доводи, че с оспорения отказ са засегнати гарантирани с чл. 8 от ЕКЗПЧОС права и свободи на оспорващата. Посочва, че климатът в България и би се отразил добре на нейни здравословни проблеми.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващата не се явява. Пълномощникът ѝ адвокат С., поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата. Посочва, че административният орган правилно е преценил представените

документи, чиито анализ води до заключението, че чужденецът не разполага с предвидими, стабилни, редовни и достатъчни за издръжка на територията на Република България средства, съгласно чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 28.11.2022 г. в посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация, Е. К., гражданка на Руската Федерация, е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от валиден задграничен паспорт, издаден от компетентните власти на Руската Федерация, 2. Декларация В. И., гражданин на К., притежаващ разрешение за продължително пребиваване в Република България, по § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ, видно от която, същият се съгласява да предостави адрес на пребиваване и дава право на Е. К. да бъде регистрирана по постоянен адрес в собствения му недвижим имот в [населено място], [община]. 3. Договор за наем от 13.10.2022 г., с нотариална заверка на подписите, сключен между В. И. и Е. К., съгласно който последната като наемател ще заплаща на И. месечен наем в размер на 200 лв. за ползването на имота в [населено място]. 4. Справки за получаване от Е. К. пенсия, издадени от компетентните руски осигурителни органи, 5. Банково удостоверение, издадено от Българо-американска кредитна банка АД от което е видно, че Е. К. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 1942 щатски долара към 09.11.2022 г., 6. Свидетелство за съдимост, видно от което Е. К. не е осъждана и срещу нея няма образувани наказателни производства в Руската Федерация, 11. Полица за сключен договор за медицинска застраховка със срок на валидност от 10.01.2023 г. до 09.01.2024 г.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ. Като допълнително основание е посочена разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, а именно, че получаваната от Е. К. е в размер на 321 лв.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 71/31.10.2022 г. на Посланика на Република България в Руската Федерация, с която М. К. – завеждащ „Консулската служба”, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието отрицателно становище, изготвено от служител на сектор „Миграция” при Дирекцията, видно от което получаваната от Е.

К. пенсия е в размер на 12 459 рубли или 321,68 лв., а наличните средства, с които разполага са 1942 щатски долара. Според становището не е изпълнено условието за наличие на стабилни, редовни и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване.

Видно от приетото становище на Държавна Агенция „Национална сигурност”, териториалното звено на агенцията в [населено място] не възразява срещу издаване на виза на Е. К., гражданин на Руската Федерация.

Като доказателство по делото е извлечение, издадено от Българо-американска кредитна банка АД от което е видно, че по банковата сметка на Е. К. в банката има налични 2669 щатски долара към 31.03.2023 г.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Е. К. на 24.01.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.02.2022 г. (вх. № 5133), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е издаден от завеждащ консулската служба при посолството на Република България [населено място], Руската Федерация, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

В отказа за издаване на виза на първо място са посочени правни основания - чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ и текст: "са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване".

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, по отношение на кои точно документи са налице основателни съмнения, защо не се кредитира

истинността на тяхното съдържание, в какво се изразява ненадеждността на направените от чужденеца изявления или за е налице съмнение, относно намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, но същият следва да изложи конкретни мотиви. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за постановяване на отказа, които да са относими към изложените правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от кандидата обстоятелства и относно тяхната достоверност. Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирият нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Единственият конкретен аргумент е изложен в допълнително основание за постановяване на отказа, а именно, че не е изпълнено изискването на разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, а именно, че получаваната от Е. К. е в размер на 321 лв. Този довод обаче не може да бъде привързан към основния мотив за отказа, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ.

В разглеждания казус е безспорно, че Е. К. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе становище, обективиращо извършена от ОД на МВР, [населено място] е прието, че получаваната от Е. К. пенсия е в размер на 12 459 рубли или 321,68 лв., а наличните средства, с които разполага са 1942 щатски долара. Според становището не е изпълнено условието по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, за наличие на стабилни, редовни и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване. Според настоящият съдебен състав позоваването на цитираните разпоредби не може да служи като основание за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Основанията за постановяване на такъв отказ се съдържат единствено в чл. 10 от ЗЧРБ и в Наредбата. Систематичното място в ЗЧРБ на основанията, на които се е позовал

завеждащ консулската служба при посолството на Република България [населено място], Руската Федерация е сред условията за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденци, съгласно чл. 24 от закона, които вече притежават виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15. Т.е. тези условия касаят лица, представили вече всички документи, по чл. 19, във връзка с чл. 13 и чл. 14 от Наредбата и на които вече е издадена виза.

Дори и да се приеме, че Е. К. е следвало да представи доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, според чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, съдът намира, че в разглеждания казус това условие е изпълнено.

Както беше посочено по-горе, визата се издава за срок до 6 месеца. Ако се възприеме становището на административния орган, следва същата да притежава средства за издръжка в размер, не по-малък от месечна работна заплата или минималната пенсия за страната. Безспорно е, че към момента на издаването на оспорения акт минималната пенсия за страната е била в размер на 467 лв., минималната работна заплата е в размер на 780 лв. К. е имала отпуснатата месечна пенсия в размер на равностойността на 321 лв. и е притежавала по сметка 1942 щатски долара с левова равностойност от 3471 лв., т.е. същата за всеки от шестте месеца разрешен престой е могла да разполага с 899 лв. ($3471/6=578$ лв. + 321 лв.) – сума надвишаваща както минималната пенсия, така и минималната работна заплата. Допълнителен аргумент, за това, че тя разполага със стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане е и приетото по време на откритото съдебно заседание извлечение от банковата ѝ сметка, от която е видно, че разполага с 2669 щатски долара към 31.03.2023 г., т.е. притежаваната от нея парична сума се е увеличила.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Според чл. 19 от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. Чл. 13, ал. 2, б. „б” от Наредбата, сочи, че е необходимо предоставяне на документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването. Граматическото тълкуване на последната норма сочи, че едно от изискванията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е изпълнение на една от двете визирани в нея хипотези.

В случая няма спор, че Е. К. е представила необходимите документи, визирани в цитираните разпоредби, включително доказателства както за осигурено жилищно настаняване във взетия под наем имот, в който ще пребивава, така и доказателства за налични парични средства, видно от цитираното по-горе банково извлечение и доказателства за отпуснатата ѝ в

Руската Федерация пенсия.

От друга страна е вярно, че в чл. 30, ал. 2 от Наредбата е поставено условие за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, а именно, че такава се издава или отказва след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България. В случая е очевидно, че представеното отрицателно становище от ОД на МВР, [населено място] е послужило за отказ за издаване на виза на Е. К..

Независимо от последното, във връзка с успешно проведеното в хода на съдебното производство пълно главно доказване на наличието на твърдените от жалбоподателя фактически обстоятелства за издаване на искания акт, съдът намира, че постановеният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката да се върне на завеждащ консулската служба при посолството на Република България [населено място], Руската Федерация, за ново разглеждане на подаденото от Е. К. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорвация, чрез процесуалния си представител е поискал такива, съдът дължи присъждането им. Видно от представения договор за правна защита и съдействие Е. К. и адвокат Е. С. са уговорили възнаграждение в размер на 1000 лв., 500 лв. платени в брой и 500 лв. платени по сметка. Доказателства за плащане по банков път не се представени, поради което съдът намира, че следва да присъди, само реално, платеното възнаграждение и платената държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. К., гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат Е. С. отказ от 24.01.2023 г. за издаване на виза тип „D“, на завеждащ консулската служба при посолството на Република България [населено място], Руската Федерация.

ВРЪЩА делото като преписка на завеждащ консулската служба при посолството на Република България [населено място], Руската Федерация, за ново разглеждане на направеното от Е. К. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на Е. К., гражданка на Руската Федерация, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 510 (петстотин и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство и платена държавна такса по административно дело № 1753 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на

страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.